

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. IV. Corollarium finale præsentis disquisitionis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

§. IV.

Corollarium finale præsentis Disquisitionis.

50. Infertur. Pro omni statu Ecclesiæ oportuisse, ut existeret fidei regula visibilis, cujus audiendo vocem quisque prudenter ingrederetur vineam Domini; uti indicat parabola Christi *Matthæi. 20.* descripta de Patrefamilias, stantes in foro otiosos vocante ad vineam suam. Etenim Deus sanctæ Ecclesiæ Patrefamilias per Patriarchas, Prophetas, Apostolos, Pastores ac Doctores à se missos, à primo manè usque ad undecimam ac postremam visibilis regni Cælorum, suæque adeò in terra Militantis sanctæ Ecclesiæ horam stantes in foro otiosos, vocavit in vineam suam. Quomodo autem his æterni Patrisfamilias ministris crederetur, nisi præferrent ejusdem characterem sub argumentis prudentialiter visibilibus, essentque adeò fidei regula visibilis? Hoc equidem verissimum est, Ecclesiam in eadem substantiâ immobiliter subsistentem, varios obtinuisse status, ita ut ab imperfectiori semper progredere- tur ad statum perfectiorem, Christi tandem Evangelio consummatum. Et hinc ab hu- mani generis in Adamo collapsi origine propa- gabatur Verbum Dei, non equidem sub Scripturæ Divinæ sanctæ testimonio, sed tradi- tionis Divinæ regulâ infallibili, per ipsos- dem homines fideles Divinitus submissos, propa- gata usque ad legem Moysei Divinitus tradi- tam, & in scripta redactam. Sub quo prout legis jam scriptæ, unâ cum vivo Dei tradito Verbo, Divinitus ordinate statu, con- titutus fuit pro Israelitico populo Sacer- dos Maximus, cui (ut *n. 4.* vilum est) Di- vinitus erat demandata legis Divinæ expli- catio cum obligatione quoque status illius fideles constringente, ut starent ejusdem Sa- cerdotis judicio: erat insuper in hoc legis Mosaicæ statu Divinitus constitutum Conci- lium Seniorum, cui præsidebat Princeps Sa- cerdotum, cum potestate ipsosmet etiam Pro- phetas judicandi, an veri essent, vel falsi. Haud igitur tunc deerat visibilis fidei regula cum publicâ in fidei causis decidendis au- thoritate, licet minùs perfecta, tandemque non per supervenientem duntaxat perfectiorem E- vangelijs statum, sed per propriam erga Chri- stum perfidiæ culpam meritò evacuatâ. Huic ergo successit perfectior Christi Evangelij sta- tus, infallibilitatem Oecumenicâ in fidei dog- matibus ex verbo Dei sancientiis autoritatis regulam visibilem tum in Concilio Generali, tum in supremo Ecclesiæ Capite constituens; uti partim constat ex antecedentibus, partim verò ex subsequentibus magis elucidabitur.

51. Cujus visibilis regulæ necessitas ostendi- tur ex ipsa fidei natura. Nam fides ejus est natura, ut non habeat evidentiâ Primæ Veritatis revelantis sua Divina mysteria, sed lateat sub obscurâ revelationis speculo æni- gmatico; veluti Apostolus *1. Corinth. 13.* mo- net. Hinc ut *suprà* dictum, oportet, medi-

ante voluntatis per Spiritum sanctum motu imperio, intellectum captivari in obsequiâ Christi seu Primæ Veritatis revelantis. Quia verò istud voluntatis imperium, ut ore à Spiritu sancto motum, debet esse prudens, oportet, ipsum niti regulâ prudentiali, quam Theologi in hac materiâ vocant evidentiâ credibilitatis. At inter hæc prudentialis cre- ditabilitatis argumenta, vel maximè censenda sunt illa, quibus ipsemet Christus suam Di- vinam assistentiâ promisit.

Ejusmodi verò fidei regula visibilis & infallibilis est quidem Summus Pontifex ex Cathedra sua Apostolica seu fidei Petra de- finiens: nihilominùs, quia hæreticorum pro- te- via non acquiesceret huic animatæ fidei re- gula, in ejus adjumentum sancita est à Christo altera fidei regula, quæ subsistit ex Concilijs Oecumenicis, quæ amfirmari Divinæ assisten- tiæ munimine. lateri coguntur ipsimet etiam Adversarij hæretici; dum ajunt, Dominum esse illis præsentem; juxta illud *Matthæi. 18.* *Vbi duo, vel tres congregati sunt in nomine meo, ibi sum in medio eorum.* Si proinde Deus assistit sacrosanctis Concilijs, cur illorum censuram proprio cujusque de Divinâ assi- stentiâ nunquam assecurati judicij examini subijciunt, & non potius suum spiritum, ac solum proprium censent subijciendum deci- sioni Concilij?

Cujus censuræ temeritas meritò exaggeratur ex ipsa Concilij natura. Etenim Con- cilium Oecumenicum legitime congregatum ex Divinâ per ipsummet Christum promissâ, atque adeò infallibili assistentiâ, in definiendis fidei dogmatibus taliter procedit, ut ex Verbo Dei, non per proprii instinctûs, sed gratiæ Divinæ, juxta Christi promissionem assistentis, ponderationem examinato ac dis- cussio decernat. Unde decretum ac definitio Concilij in rebus fidei nihil est aliud, quàm examen ac judicium de legitimo Verbi Di- vini sensu, non per proprium instinctum, sed per gratiæ Divinæ assistentiâ ponderato ac de- ciso. Ad ejusmodi autem sacro- rum Conciliorum examen ac judicium de- volvuntur fidei quæstiones, dum hæresibus exurgentibus, alieni à Veritate Divinâ, sacra- rum Scripturarum sensus ex proprijs conscientiæ ab hæresarchis jactatæ *instinctibus* enac- tes, venditantur in Ecclesiâ. At quia ipsis etiâ adversarijs fatentibus, Concilia legitima sunt à Christo assecurata de Veritate Divinæ assi- stentiâ, evidenter sequitur, tali verum sacre Scripturæ sensum ab alienis hæreticorum in- stinctibus discernenti definitioni, omnimo- dam inesse securitatem circa dogmatis definiti veritatem.

Eo ipso autem, quòd in tali definitione non jactetur aliqua nova Divinitus inspirata veritas, sed hæc per Spiritûs Divini assisten- tis gratiam eruarur ex Dei Verbo toti Eccle- siæ concedito, oportet, hanc veritatem esse illam ipsam, qua in sacris Litteris, vel etiam non scripto Dei Verbo continetur, nec quid- quam huic superaddi, nisi prudentialem cre- ditabilitatis evidentiâ. Si proinde per Con- cilij

52.

53.

54.

cilij generalis legitime congregati & approbati definitionem, mediante Divinâ per ipsum Christum promissâ assentiâ latam, habeat pura, Verbo Dei Ecclesie concedito, contenta veritas, ut quid adversarij contendunt, hanc Divinam veritatem suo proprio instinctui denuò submittere? Si per ejusmodi adeò definitionem hæreses ex propria conscientia jactantia, & instinctu privato exorta, mediante Spiritûs sancti ab ipsomet Christo promissâ assentiâ, sunt jam discussæ, veritatisque adeò Divinæ lux jam apparuit, ut quid conantur, eam priorum instinctuum tenebris iterum involvere, ac hæresion discrimini denuò obijcere; Si ipsa igitur Divina veritas jam patefacta per prudentiale credibilitatis judicium super Concilij definitione rationabiliter fundatum, debite jam applicata sit, cur adversarij contra monitionem Apostoli, non captivant suum intellectum in obsequium Christi, seu Primæ Veritatis revelantis, sed effrenatâ priorum instinctuum libidine in circulum se agunt; sancto Athanasio Episc. ad Epictetum de Synodi auctoritate sic scribente: *Cum hæreses resutandâ gratiâ hæc Synodus coacta fuerit, qua igitur auctoritas sit, ut post tanti Concilij auctoritatem disceptationes, aut questiones instituantur?* Quæ proinde de Concilij infallibilitate argumenta hic eo sine lubuit in medium proferre, quod in subsequenti disquisitione cogitatio ut, Papæ ex Cathedra decernentis infallibilitatem ex ipsismet etiam Concilij Oecumenicis demonstrare.

✠✠✠✠✠✠✠✠✠✠✠✠✠✠✠✠✠✠✠✠

DISQUISITIO IV.

Utrum Papæ ex Cathedra decernentis infallibilitas demonstrari queat ex sacris Canonibus & Concilijs Oecumenicis?

§. I.

AUTHOR tractatus de libert. Ecclesie Gallicane cit. lib. 7. cap. 4. auctoritate Conciliorum Orientalium egregiè probat, judicium Summi Pontificis circa quæstiones fidei esse irreformabile: hoc præcipuè ductus argumento, quod nihil unquam à Summis Pontificibus sit propositum toti Ecclesie tanquam fide Divinâ credendum, in quo à Concilijs Oecumenicis reformandum fuerit eorum judicium, quin etiam eorum sententia, tanquam ex Petri Cathedrâ pronuntiata, semper cum reverentia suscepta sit. Quid enim credere verat, Spiritum sanctum, qui per septemdecim ferè sæcula Summis Pontificibus res fidei definitibus sic adfuit, ut eorum judicium à Concilijs Oecumenicis tanquam fidei omninò consonum, susceptum fuerit, imposterum etiam ac futurum, ut irreformabiliter judicent? Certè periculum mali, quod per tot sæcula nunquam contingit, non

usque adeò metuendum erat, ut Illustrissimi Episcopi Gallicani, omnia veris, & præsentibus Ecclesiarum suarum malis, huic incerto, vel potiùs nunquam futuro, remedium præparare curarent, eo præsertim Ecclesiam universam regente Pontifice, qui, si quis unquam, maxima cum gravitate, patientia, & maturitate res omnes, præsertim arduas, tractat.

Scio equidem, omnes hæreticos, aliosque etiam ex Catholicis, quibusdam Pontificibus errores contra fidem tribuere, sed novi erroris, eis ab alijs Catholicis, quorum libri omnium manibus teruntur, fuisse optime responsum; nec defuturos, qui, si novum quid sperari obijciatur, illud pari efficacia retardant. Sed de hoc infra recurret sermo. Ut autem ad propositum redeamus, videndum est, quæ se habuerint Concilia, præsertim Generalia, & Gallicana circa judicium Summorum Pontificum in rebus fidei?

Non utrum Canonibus Concilij primi Nicæni in editionibus vulgaribus non contentis, & ut ajunt, ex Arabia delatis, eorum discussionem Criticorum examini relinquere, ne in suspitionem veniat jus cause, dubijs probationibus asserta. Cæterum veritas, instar solis, antequam oculis nostris sese exhibeat, nonnihil luboscure, non inspicundæ tamen lucis præmittit, quæ paulatim crescit usque ad meridiem. Itaque licet in antiquis monumentis non luceant veritates, quæ postmodum diligentius investigatæ, atque, ut sese obtulit occasio, accuratius verfatæ, plenam tandem, aut saltem majorem lucem adeptæ sunt: non ideo tamen contemnenda sunt prima earum vestigia, præsertim insignia.

In Concilio Generali Ephesino anno 431. art. 3. Philippus Presbyter, & Apostolicæ Sedis Legatus nemine contradicente, legationis suæ, ac secum missorum, mandatum in hunc modum expoluit, qui indicat auctoritatem, ac in fide firmitatem à sancto Petro ad ejus Successores derivatam; Nihil dubium, imò sæculis omnibus notum est, quid sanctus, beatissimusque Petrus Apostolorum Princeps, & Caput, fideique columna, & Ecclesie Catholica fundamentum à Domino Iesu Christo Salvatore homini generis, ac Redemptore, claves Regni accepit, solvendi que ac ligandi peccata possit esse data est: qui ad hoc usque tempus, & semper in suis Successoribus vivit, & judicium exercet. Itaque itaque secundum ordinem Successor, & locum tenens sanctus, beatissimusque Papa noster Celestinus Episcopus, nos ipsius præsentiam suppletis, ad hanc sanctam Synodum misit. Quorum beati Petri mentio, nisi ut intinetur, epus Successores eadem pollere auctoritate, præsertim, dum quæstiones fidei judicant? Quo enim modo fidei columna, & Ecclesie Catholica fundamentum semper in suis Successoribus viveret, & judicium exerceret, si isti toti Ecclesie possent, posito errore, casus, ruinæ que occasionem præbere?

In art. 2. Firmus Casaræ Episcopus exivit; Apostolica & sancta Sedes Celestini sanctissimi